

மருமலடி சூழிழ்ப்போதனியமாய
 மருமலையொடியாய, தேவ. சூ. மருமலையொடிய
 மருமலையொடிய மருமலையொடிய
 அருமலையொடிய மருமலையொடிய
 அருமலையொடிய மருமலையொடிய
 5791

தந் துரை

‘ஓதலிற் சிறந்தன் நெழுக்கமுடைமை

இம்முதுமொழிப் பொருளுணர்ந்த மக்கள் பாவ
 டு, தாம் கற்கும் நூலறிவை நல்லொழுக்க வழக்கத்
 தால் மேன்மைபடுததல அவசியம் என்ற அறிந்திரு
 பர். ஒளவை வள்ளுவராதி தெய்வப்பலமை மிக்கா
 டும் தாம் இயற்றிய நூல்களில் நீதிகளைச் செறித்து
 ,லகை நல்வழிப்படுத்திய பான்மையைப் பாராட்டி
 வர் எவர் ?

செய்யுள் நூற் பழக்கங்குன்றியும், உரை நடைப்
 பழக்கம் தலைசிறந்தும் வரும் இக்காலத்தில், கன்னி
 சேராணைக்காதல்தானும், ஏலிமெண்டரிப் பாடசாலை
 ணைவர்களுக்கு நீதிகளைக் கதாருபமாக விளக்கித்
 துள்ளர்கள், ஏலிமெண்டரிப் படிப்பின்பின், செக்க
 டுட்டிப்படிப்பின்பின், மருமலையொடிய மருமலையொடிய

சூப்பமாகக் கற்ற நீதிகளை விவரத்துடன் தெரிந்துகொள்
என; மனவிலைக்குத் துணையாமெனக்கருதிப் பலமான
மொழிகளிலும் பரிசுறும் நீதிகளின் சாரத்தைநீதி
நீதிசாரத்திரட்டு' என வெளிப்படுத்த முற்பட்டன

இம்முதற்பாகத்தில், எனது கலாசாலை மாணவ
சங்குக்கு உபயோகப்பாம்படி, ஆங்கில நீதிநூலினின்ற
மேறாதெடுக்கப்பட்ட நீதிகள் முதல் 38 பக்கங்கள்
ஆக, 'தாலிம்நாமா' எனனும் உருது நீதிநூலில், ம
ணவர் இதோபதேசமாகக் குறிக்கப்பட்ட நீதிகள் பி
பக்கங்களிலும் தமிழ்நூல் மேற்கோள்களுடன், யா
ளும் வாசிக்கத்தகுந்த தெள்ளிய நமையில் எழுதப்பா
யினான்.

எச்சமயத்தோரும் விரும்பி ஏற்கும் நீதிகளா
கிய இந்நீதிசாரத்திரட்டை, ஒவ்வொரு கலாசாலையு
காரிகளும், மாணவர்களுக்கு நீதிபோதனைக்குரிய பா
மாகக்கொண்டு, எனக்கே ஆதரித்து ஊக்குமாறு அ
புடன் வேண்டுகின்றான்.

பாதவிஸாஸம் }

23-6-19.. }

பண்டித P. C. P. காதன்.

தமாதநுபான்றுணை.

நீதிசாரத்திரட்டு.

பெற்றோர்ப்பேணல்.

“தந்தைதாய்ப் பேண்” அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்ற தெய்வத் திருவாக்குகளுக்கிணங்க, மக்களாகிய நாம் நம்மை வருந்திப்பெற்ற மந்தாபிதாக்களுக்கு அன்புடன் மரியாதை செய்தும், அவர்கள் ஏவலுக்குக் கீழ்ப்படிந்தும், முதுமைப்பருவத்தில் அதாவது அவர்கள் தளர்ந்த வயதுடையவர்களானபொழுது, வேண்டிய உதவிகளைச் செய்துவிடக்கூடியபடிப்பட்டிருக்கின்றோம். நம்மைப் படைத்தவர்கட்கு, எப்பொழுதும் வேண்டிய யாவும் சூதகின்றி உதரியுளும் வள்ளலாகிய கடவுளை, எவ்விதம் கிணங்கிதது, பணிந்து வழிபடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவ்விதமே, கடவுளைப்போல, நம்முடைய உயிர்வாழ்க்கைக்குரியவராய், நம்மால்விதக்கொள்ள

ளக்கடாத இளமைப் பருவத்தில், கொடுத்துக்காத்த
கடவுட் டன்மை பொருந்திய பெற்றோர்களோயும்,
வழிபடவேண்டும்.

* “மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என்றோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்”

“ஈன்ற பொழுதில் பெரிது உலக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்”

என்ற திருக்குறளுக்கேற்பத் தன்மகனைப் பெற்றகா
லத்தில் அடைந்தமகிழ்ச்சியிலும், அதிகமகிழ்ச்சியை,
தன் மகன் கல்வி கேள்விகளிற் பெரியவன் என்று
அறிவுடையோர் சொல்லக்கேட்ட காலத்தில் ஓர்
தாயானவள் அடைவதைப் போலவே, தந்தையும்
களிப்படைவார்.

அடக்கம்.

நமக்கு என்ன தெரியும், நாம் எதை விசேஷமாக
அறிந்திருக்கிறோம் என்பவைபோன்ற தாழ்மையான
அபிப்பிராயத்தை, ஒருவர் மனதிற் கொள்வதற்கு
அடக்கம் என்று பெயர்.

* திருக்குறள் 7ம் அதிகாரம் 10, 9 செய்யுள்கள்.

0 “அடக்கம் அமரஞன் உய்க்கும், அடங்காமை
ஆரிஞன் உய்த்துவிடும்”

என்ற திருவள்ளுவர் குறளுக்கினங்க அம்போஸ்
முனிவரும், பெருமைக்குமான தாழ்மை, அதாவது
அடக்கத்தினாலேயே அழியா முத்தியடையலாம்
என்று கூறுகிறார்.

“கற்றோர்க் கழகு கற்றணர்க் தடவல்”

என்றதிக்கேற்ப, நிறைந்த கலவிக்கும் நானத்திற்கும்
அடையாளம் ஒருவர் தம்மைப்பற்றித் தாழ்மையான
அபிப்பிராய முடையவராதலோடு, கடவுளினிடத்தி
லும், மனிதர் முன்னிலையிலும் பணிவுடையவர்களாக
இருக்கவேண்டுவது.

கீழ்ப்படிதல்.

கீழ்ப்படிதல், மரியாதை, பயபக்தி, பணிவு முத
லிய குணங்கள் அடக்கத்தைச் சேர்ந்தவை. நன்மை
இது நிலையினு என்று அறியக்கூடாத இளமைப்
பிராயத்தினர், தவறுதலில்லாமல் எந்தக் காரியத்தையு
ம செய்வதற்கு, பெரியோர்கள் கூறும் நல்வுழியைக்

திருக்குறள் 13ம் அதிக. செய்யுள்.

கடைப்பிடித்து அதன்படி ஒழுக்குதலே கீழ்ப்படித
லாம். கீழ்ப்படிதற் குணமானது, பெரியோர்களை
நேசிக்கவும், அன்புடன் உபசரிக்கவும், “மூத்தோர்
சொல்வார்த்தையமிர்தம்” என்றபடி அவர்கள் கூறும்
உபதேசம், புத்திமதி, கண்டனம், நற்போதனை ஆகிய
இவைகடாக் கைக்கொண்டு நடப்பதற்கும்; காரணமாக
விருக்கின்றது.

விநயம்.

தெரியாததைத் தெரிந்ததாகப் பகட்டும்
பாசாங்கு, மரியாதையின்மை, கேள்விக்குமுன்விடை
யளித்தல் முதலிய திக்குணங்களற்ற அடக்கமானது,
விநயமெனப்படும். இவ்விநயமானது மனிதர்யாவரும்
யாரும்பிப் பாராட்டக்கூடிய சிறந்த குணங்களில் ஒன்
றாயிருக்க, மனோவாக்குக்காயங்களில் அதுவதுகளை வு
வார்த்தை செய்கையிற் சிறந்தவராக நடிக்கும் நாண
மற்ற நடத்தையே அவிநயம் அல்லது விநயக்குறை
வாகும். இது; ஒருவனுக்குத் தன்னைச் சிறந்தஅவதார
புருடன் எனக் கருதக்கூடிய கர்வத்தை உண்டாக்கக்
கூடியதாதலால், எவ்வகை மனிதரும், விரும்பாத
விலக்கக்கூடிய கெட்ட குணங்களில் ஒன்று

பயபக்தி.

நம்மைவிட அந்தஸ்திலும், மாண்பிலும் மேம்பட்ட பெரியோர்கள் நமக்குமுன் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்ட காலங்களில் அவர்களை வார்த்தையாலும், செய்கையாலும், நன்கு மதித்து ஒழுகும் உணர்ச்சியே பயபக்தியாகும். நாம் நமக்கு நேர் மேலதிகாரிகளிடத்தில், எவ்வித பயபக்தியுடன் இருக்கக்கடமைப்பட்டிருக்கிறோமோ, அவ்வித பயபக்தியானது, உத்தியோகம், அந்தஸ்து : நிலைமை, கௌரவம், கல்வி, நல்லொழுக்கம் முதலியவைகளுற்ற பெரியவர்களிடத்திலும், காட்டப்படவேண்டும். ஓர் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசிக்கும் மாணவன் தனது வகுப்பிற்குப் போதிக்கும் உபாத்தியாயருக்கு, எவ்வித மரியாதையைச் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட மரியாதையை அவ்வித்தியாசாலையிலுள்ள மற்ற உபாத்தியாயர்களுக்கும், தகுதிக்குத் தக்கவாறு செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறான்.

உபசரணைக்குணம்.

ஒருவன் தன்னோடு பழகுபவர் மனதைத் திருப்தி செய்ய வேண்டுமானால், அவரிடத்தில் செம்மையாகவும் தயவாகவும் நடந்துகொள்ளுதலாகிய உபசரணைக்குணத்தை உடையவனாய் இருக்கவேண்டும் இக்குணமே தங்குதடையற்ற பட்சமான சம்பாஷணையை விருத்திபண்ணுவதால் சமூக மகிழ்ச்சியை, அதாவது ஒருவரோடு ஒருவர் அளவளாவி மகிழ்ந்திருத்தலை, விசேஷமாக அபிவிருத்தி செய்ய ஏதுவாயிருக்கிறது ஒருவன் பிறரிடத்தில் அநாகரீகமாயும், பிரியமில்லாமலும், நடந்துகொள்வானானால் உபசரணை யற்றவன் என்ற பெயரைப்பெறுவதோடு, அவருக்கு அதிருப்தியையும் வருத்தத்தையும் கொடுக்கிறவனாகிறான். மேலும் உபசரணையின்மை, சமூக ஆனந்தத்திற்கு அத்தயாவசியமான பாஸ்பர நல்லெண்ணம் இணக்கம் ஆகிய பந்தங்களைப் பிரித்தவும் கெடுக்கவும் கூடியதாயிருக்கிறது.

கலைபயிலல்.

பிள்ளைகள், கல்வி விஷயமாகவும் தங்களுடைய பெற்றோர்களின் உதரவுகளுக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும். பெற்றோர்களின் உதவியால், சிறுபிராயத்தில், குழந்தைகள் கல்வி பயிலுவதில் எவ்வித சிரத்தையுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அருகூலத்தையாவது பிரதிகூலத்தையாவது அடையக்கூடியவர்களாகிறார்கள். பிள்ளைகள், பாடசாலைக்கு ஒழுங்காகப்போய், பாடசாலையின் விதிகளையும், நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறையையுங் கவனிப்பதுடன், வித்தியாசாலையிலும், வீட்டிலும், தாம்படிக்கவேண்டியவைகளைப் படிப்பதிலும், எழுதவேண்டியவைகளை எழுதுவதிலுமே முழுக் கவனம் உடையவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

பரோபகார சிந்தை.

‘நல்லாற்றாளுடியருளாள்க “அருளில்லார்க் கவ்வுலகமில்லை’ என்ற தமிழ்மறைவாசகங்கட்கு இணங்க, நமக்கு முற்றிலுந்தோற்ற பகைவர்களுடைய திங்குகளைப் பொருட்படுத்தாமல், அவர்களைப் பகிஷ்

மாய் நடத்த மனங்கொள்வதும், அவர்களுக்கருக்கடினமான தண்டனை விதிக்காமல், குறைவான அல்லது சாந்தமான தண்டனையை விதிக்க எண்ணங்கொள்வதும், சத்கிரியைகளைச் செய்ய நாடுவதும், மனதின் நெகிழ்ச்சி அல்லது பரோபகார சிந்தையாகிய கிருபையாலேயாம் இது கொடுநதன்மையாகிய கெட்ட குணத்திற்கு முற்றிலும் மாறுனது.

செய்க்நன்றியறிதல்.

- “எழுமை எழுமிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கள்
விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு”

என்ற உத்தரவேத நீதிக்கிணங்க, நமமிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து, யாதொரு பயனையும் எதிர்பாராது, காலத்தில் உதவி புரிந்துள்ள பரோபகாரிகளிடத்தில் விசுவாசமும் நேசமும் பாராட்டுவதுடன், அவர் நமக்குச் செய்த உதவி தினையளவினதாயினும் அதைப் பனையளவினதாகப் பெருமை பாராட்டி, செய்க்நன்றி கொன்ற பாதகர்க்கு உய்வில்லையாதலால் நம்மாலியன்ற கைம்மாறு செய்யக் கருதுதல் செய்க்நன்றியறிதல் எனப்படும்.

திருக்குறள் 11ம் அதிக. 7ம் செய்யுள்.

“செய்யாமற்செய்த உதவிக்கு
வையகமும்வானகமு மாற்ற லரிது.”

என்றதற்கேற்ப ஒருவர் செய்த நன்றிக்கு, அன்பான
வார்த்தை செய்கைகளால், சரியான கைம்மாறு செய்
யக்கூடாத தெனினும், குறைந்த பட்சம் அவரை மதி
த்து அன்புபாராட்டுதலும், அவருடையசேஷமலாபங்
களில் விசேஷ கருத்துடையவராய்க் கடவுளை அவர்க்
குச் சுகவாழ்வருள வேண்டுதலுமே, கைம்மாறு செய்வ
னவாம். நமதுமுக்கிய பரோபகாரிகளாக மதிக்கப்படும்
§“அரசன் உபாத்தியாயன் தாய்தந்தை தம்முன்னிகரில்
குரவரிவரைத்தேவரைப்போலத்தொழுதெழுந்” என்ற
படி, அவர்களிடம் நாம் பெற்றுள்ளதும், பெறப்போ
வதுமான விசேஷ உதவிக்காக அவர்களுக்கு நன்றி
பாராட்டக் கடமைப்பட்டுளோம். “உதவிவரைத்
தன்றுதவி, உதவி, செய்ப்பட்டார் சால்பின்வரைத்து”
என்ற பெருநாவலர் மொழிக்கிணங்க, இடையறாத
ஊற்றுப் பெருக்கைப் போன்று உள்ளத்தில் தோன்
றும் உண்மையான செய்ந்நன்றி யறிதலுடையார்;

† திருக்குறள் 11ம் அதிக. 1ம் செய்யுள்.

§ ஆசாரக்கோவை 17ம் செய்யுள்.

தமக்குப் பிறர்செய்த நன்றியின் நன்மையைக் கடலினும் பெரிதாகமதித்து, தாம் செய்யும் பிரதியுபகாரம் அவருதவிக்கு ஒருபொழுதும் சமமாகாதென்று சமயம் வாய்த்தபொழுதெல்லாம் 'நன்றி மறப்பது நன்றன்று' ஆதலின், தம் நன்றியறிதற் கடனைச் சிறிதுங்குன்றாத மகிழ்ச்சியுடன் செலுத்துவதிலேயே கருத்துடையவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

ம டி மை.

'ஊக்கம் உடைமையாக்கத்திறிகழகு' என்ற படி, நாம் ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கு அவசியமான ஊக்கத்தை நம்மிற் கெடுத்து, கருதிய கருமத்தைச் செய்யுங்காலத்தில், அதிகச்சோம்பலை உண்டாக்குங் குணமே, மடி அல்லது சுறுசுறுப் பின் மையாம். 'மடியுடையார் மாண்பய னெய்தலரிது' என்றவாசகப்படி, முத்திக்குக்காரணமான கடவுள் வழிபாட்டில் வெறுப்பையும், நமது ஜீவியநன்முயற்சியில் அருவருப்பையும் உண்டுபண்ணி நம்மைக் குற்றவாளியாக்குவதும் இத்தீய குணமே.

கடையுடை பாவனை.

உன்னிலும் தாழ்ந்தவர்களையும் அவர்கள் தகுதிக்கு ஏற்ற மரிபாறையுடன் நடத்து. உன்னைவிடத் தாழ்ந்தவர் அல்லது உன்னுடைய கீழ் உத்தியோகஸ்தரிடம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய அல்லது தெரிவிக்கவேண்டிய விஷயம்- சொற்பமா சீருந்தாலல்லாமல், அவர்களை உனது ஏவலாளரைப்போல் நிற்கவைத்துவிட்டு, நீ ஆசனத்தில் அமர்ந்திராதே.

சுயநயம் பாராட்டல், கர்வம், கெட்ட சபாவங்களில்லாமலிரு. வார்த்தையால் அல்லது செய்கையால் எவர் மனதையும் வருந்தச்செய்யாதே. பிறரிடத்தில் ஈகை, இரக்கம், தயாளம் முதலிய நற்குணங்கள் உடையவனாயிரு.

உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லும் நேர்மைக்குணமுடையவனாயிரு. பின்னால் தலைகுனிந்து நிற்கவேண்டிய செய்கைகளைச் செய்யாமலும், சொற்களைச் சொல்லாமலும் கவனமாயிரு. சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்காதவின், எப்பொழுதும் சத்தியத்தையே பேசு. ஒருவருக்குத் திடீரென்று வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டால், யோசித்துச் செய்வ

துடன், அந்த வாக்குறுதிபக் காப்பாற்றி விறை வேற்றுவதில் நாணயஸ்தனையிரு. ஒரு பொழுதுங் குறித்த காலத்திட்டத்திற்குப் பிந்தி வராதே. சிறு வரை விசேஷமாய்க் கெடுக்கக்கூடிய கெட்டபுஸ்தகம் துர்நடத்தை, துர்ச்சகவாசங்களை நீக்கிவிடு.

தெய்வீகத்திற் கடுத்தது சுத்தமுடைமை யாத லால், உனது தேகம், உடை, புஸ்தகங்கள், வீடு முத லிய சுற்றுப்பாகங்களையும் சுத்தமாகவும், நேர்த்தியா கவும் வைத்துக்கொள். அடுத்தவர் கடிதத்தை அல் லது பத்திரிகையை உற்றுப்பார்த்தல், சன்னல்வழி யாகவோ, தாழ்வாரத்திற் சென்றோ பார்க்கத் தகாத வினோதங்களைப் பார்த்தல், முதலியவைகளைச் செய் யாதே.

நீ வெளியே போகும்பொழுது நடை, உடை, பாவனையில் மரியாதையா யிருப்பதுடன் பராக்குப் பாராமல், மெதுவாக நட. ஜனங்களை நெருக்கிக் கொண்டு முன்செல்லாதே. யாரையாவது ஒருவரை அவர் வீட்டிற் பார்க்கப்போனபொழுது சுதவு அடைத்திருந்தால் இரண்டொரு தட்டுகளை மெது வாசத் தட்டு, அதற்கும் பதிலில்லையானால் சும்மா

போய்விடு. ஒரு வீட்டுக் கதவைச் சாத்திவர நேரிட்டால், அதிக சப்தமுண்டாகும்படி பலமாகச் சாத்தாமல் மெதுவாகச் சாத்திவா.

நீ பிறருடன் கடிதப் போக்குவரத்துச் செய்யுங்காலத்தில் உனது கடிதங்களைச் சுந்தமாகவும் தெளிவாகவும் எழுதுவதிலும், அவர்களுடைய கடிதங்களுக்குப் பதிலைத் தாமதியாமல் எழுதியனுப்புவதிலும்; கவனமாயிரு. நீ ஒருவரைச் சந்திக்குங் காலத்தும் பிரியுங் காலத்தும் பகற்பொழுதாயின், காலத்துக்கேற்றபடி சாலைவந்தனம், மதியவந்தனம், மாலைவந்தனம் என்றும்; இரவாயின், பிரிந்துசெல்லுங் காலத்தில் மட்டும், இரவு வந்தனம் என்றும் சொல். உனது நண்பனை அல்லது உன்னைப் பழகியவனைச் சந்தித்தபொழுது, இராமபிரான் தனது குடிகளைக் கண்டக்கால் விசாரித்ததுபோல,

* “எதுவினை விடரிலை வினிதினு மனையும்

மதிதரு குமாரம வலியா கொல்” கேஷமமா என்றும், பிரியும்பொழுது, கடவுள் துணையாக என்றும் கூறு.

* கம்பராமாயணம் திருவ்வதாரப்படலம் 135ம் செய்யுள்.

மரியாதைமிக்க பிள்ளைகள்; பிறர் கேள்விக்கு, ஆம் ஐயா, இல்லை ஐயா என்றே பதில் சொல்வார்கள். ஆம், இல்லை, என்று மட்டும் பதில் அளிப்பது கொச்சையும் முரட்டுத்தனமுமானது.

ஒருவரிடத்தில், ஏதாவதொன்றைப்பெற வேண்டும்பொழுது, முதலிலாவ, ஏக்கடைசியிலாவது, 'தயவு செய்யுங்கள்' என்னும். அங்கனம் அவரிடம் கேட்டதைப்பெற்றதும், 'தங்களுக்கு நமஸ்காரம்' என்றும் சொல்லத்தவருமே. எவருடன் பேசும்பொழுதும், அவர்முகத்தைப்பாராதது, திருத்தமாகவும், மெதுவாகவும் பேசு. அளவுக்கு மிஞ்சுப பேசாமலும் கெட்டவார்த்தைகள் கதைகள் பாட்டுகளுக்குச் செவி கொடாமலுமிரு. முன்பின் தெரிபாத ஒருவனது, குலம், தொழில், சம்பளம், பிள்ளைகுட்டிகள் முதலிய வற்றைக் கேட்டு விசாரிப்பதால் அவனைப் பயமுறுத்தாதே.

மே ள ன ம்.

அடியில் வருங்காரணங்களால் பேசுவதைவிடப் பேசாம லிருத்தலே (மௌனமே) மேலானது.

§ "யாகாவா ராமினும நாதாக்க காவாக்காற
சோகாப்பர் சொல்விழக்குப் பட்டு"

§ திருக்குறள் 13ம் அடி. 7ம் செய்யுள்.

என்றபொய்யாமொழிப்படி மொனமானது பொய்,
தற்புதழ்ச்சி, முகஸ்துதி, புறங்கூறல், பரிகாசம்,
ஊழலும் வடபுமான பேச்சு முதலிய நாவினால் ஏற்
படும் நினைகள் எல்லாம் உண்டாகாமல் காத்துக்
கொள்ளுகிறது.

“மோன மென்பது ஞான வரம்பு” என்ற
மூதாட்டியார் முதுமொழிக் கிணங்க, மேலான சிறந்த
பரிசுத்த எண்ணங்களுக்குக் காரணபூதமா யுள்ளது;
புகழ்ப்படும் மொனமேயென டயடக்ஸ் முனிவரும்
கூறுவதால், அமைதியே ஜெப தியானங்கட்கு அது
கூலமானது.

உனக்கு விரோதமாக, யாராவது கடுமையான
நினைவு மொழிகளைப் பேசும்பொழுது, அதை நீ
கொளவன்போல், பதில்சொல்லாமல் மொனமா
யிருந்தால், அது, உனது பொறுமையையும், தன்
னடக்கத்தையும் விராத்திபண்ணக் கூடிய தாயிருக்
கிறது.

அற்பமான சம்பாஷணையிலும், தீங்கான பேச்சி
லும் வீணாகி காலத்தை, மொனமானது; வந்தகை,
கல்லி, உததியாகக் கடமைகள், குடுமப காரியங்கள்,

தர்ம கைங்கரியங்கள் முதலிய சத்காலக்ஷேபங்களிற்
கழிபச் செய்கிறது.

பொதுவிஷயமான பேச்சு, பிரசங்கம், மதச்
சடங்குகள் நடைபெறும்பொழுதும், பாடசாலையிற்
பாடம் படிக்கும்போதும், பாடங் கேட்கும்போதும்,
பேசாமலிருத்தல்; ஒழுங்கையும் நற்பழக்கத்தையும்
அபிவிருத்தி செய்கிறது.

சிறுவரானவர், முத்தோர்கள், அதிகாரிகள் முன்
னிலையில் வாய்பேசாதிருத்தல், அவர்களுக்குரிய மரி
யாதையைச் செய்ததாவதோடு, நன்னடக்கை, விந
யம் முதலிய குணங்களையும் காட்டுகிறது.

பேச்சின்மையானது; நமது சிநேகிதரின் அந்த
ரங்கத்தை வெளியிடாததால் அவர் நட்பை உறுதிப்
படுத்துவதுடன் நமது ரகசியத்தை வெளியிடாததால்
நமது பகைவரைப் பிபயமடையச் செய்வதற்கும், அது
கூலமாயிருக்கிறது.

மெனனமானது அறிவாளிகளுக்கு மகத்துவத்
தை யளிப்பதுடன் அவர்களை, அகைய மேற்பட்ட
பொழுது முன் போகையுடன் அடக்கமுடையவர்க

ளாக இருக் வும் செய்கிறது. மேலும் அவர்களை, மதறவர்கள் மதித்துக் கௌரவப்படுத்தும்படியுஞ் செய்கிறது.

அமைதியானது முடரையும் ஞானியாக நினைக்கச் செய்வதுடன் அவர்களைத் தப்பிதம், கலக்கம் அவமதிப்பு முதலியவைகளிலின்றும் காத்துக்கொள்ளவும் செய்கிறது. நமது சுகதுக்கக் குறிகளை மெனனமானது, பேசச்செய்யப் பலமாகப் புலப்படுத்துகிறது.

பேச்சின் ஒழுங்கு.

1. ஒழுங்கற்றதும், பேசக்கூடாதுமான விஷயங்களைப் பேசாமல், நல்ல, சரியான பேசுக்களையே பேசவேண்டும்.

2. நமது சம்பாஷணையின் நோக்கும் போக்கும் நன்மைக்கும் நீதிக்கும் அடுத்தவைகளாயிருக்கவேண்டும்.

3. பேசுகிறவர், தம் நிலைமையையும், பேச்சைக் கேட்பவர் தன்மையையும், பேசுமிடத்தி லுள்ளவர்களின் இயல்பையும் அறிந்து பேசவேண்டும்.

4. பேசுவேண்டிய காலம் அறிந்தே, பேசுவேண்டும்.

5. பேசப்படும் விஷயத்தை, முன்னதாகவே நன்றாக யோசித்துக்கொண்டு, பின்னா பேசக் கருதவேண்டும்.

6. மற்றவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அதற்கு இடஞ்சல் செய்யாமலிருக்கவேண்டும்.

7. நாம் கேட்கப்பட்டால் ஒரளவுக்குப் பதில் அளிக்காமலிருக்கவேண்டும்.

8. நாமே ஒன்றைப் பேச விரும்புவதிலும் பிறர் பேசுவதைக் கேட்க ஆவலுள்ளவர்களா யிருக்கவேண்டும்.

9. வேண்டிய அளவிற்கு அதிகம் பேசுதலானது அநாகரிகமாதலால், வரம்பு கடந்து பேசாமலிருக்கவேண்டும்.

10. பேச்சு, இசை, நடை, உடை பாவனைகளில் அநாகரிகமாயிருத்தல் முதலிய குணங்களையும் அகற்றி, பிறர் மனதை வசிகரிக்கக்கூடிய இன்பமிக்க இன் சொற்களைப் பேச எத்தனிப்பது வேண்டும்.

சகோதரத்வம்.

பகைக்கும் பெருமைக்கும் மாறான சகோதரத்வம் அதாவது அயலாரையும் அன்புடன் நேசித்தலாவது, அவர் நல்வாழ்வில் சந்தோஷங் கொள்ளுதலும் அவர்தரித்திரதிகையில்வருத்தமடைதலுமாம். மேலும் அது, நம்மா லியன்ற அளவு, அவருடையதுயரத்தை நீக்குவதில் அவருக்கு யாதொருவிதமான கஷ்டமும் கேடும் உண்டாகாதபடி பார்த்துக்கொள்வதுடன் அவருடைய சுகத்தையும் விருத்திபண்ணுகிறது.

சகோதரத்வத்தின் குணங்கள் பொதுவும், சிறப்பும் என இருவகைப்படும்.

1. பொதுக்குணங்களில் முக்கியமானவை:-காருண்யம்.—அதாவது இயற்கைப் பிரியம்.

2. பரோபகாரம்.— அதாவது நல்லதைச் செய்யும் தன்மை அல்லது நம்மைப்போன்ற உயிர்களிடத்து உள்ள அன்பினால், அவைகளின் சுகத்தை விருத்திபண்ண விரும்புதல்.

3. சத்கருமம்.— அதாவது நல்லகாரியத்தைச் செய்தல் அல்லது அநீதவர்களுக்கு நன்மை செய்யப்படுதல்.

4. ஜனோபகாரம்— அதாவது மனிதர்களிடத்தில் அன்பாயிருத்தல் அல்லது மனிதவருக்கத்தினருக்கெல்லாம் பரோபகாரத்தையே செய்தல்.

5. சுயநயம்பாராட்டாமை அதாவது தந்நயம் பாராட்டாமல் பீறர் நன்மையே கருதி அடுத்தவர் களின் நன்மைக்காக உழைத்து வாழ்தல்.

சகோதரத்வத்தின் சிறப்புக்குணங்களில் முககியமானவை. அதுதாபம்; இரக்கம், மனுவதவம், வன்மை அல்லது தயாளத்வம், சாந்தம், கிருபை முதலியனவே.

‘அன்பின் வழியதுயிர்நிலை’ என்றபடி மக்களாகப் பிறந்த தம்மைப்போன்ற பிறஉயிர்களுடைய சுகாசுகத்தைத் தம்முடையதாகவே மதித்து அவர் சேஷமகாலத்தில் அவருடன் கலந்து மகிழ்தலும் அவருடைய சேஷமக்குறைவு அல்லது துக்ககாலத்தில் அவருடன் கலந்து துக்கங்கொண்டாடுதலும் அதுதாபமென்பதும் சகோதரவாஞ்சையின் பயனாகவே அதுதாம். ஏற்படுவதால், அது சகோதரத்வத்தை விருத்திசெய்கிறதுடன், சீமுதாயமகிழ்ச்சிக்கும் முக்கிய காரணமாகிறது.

அடுத்தவர்கள் படுத்துயரத்தைக்கண்டு அது நமக்கே வந்ததுபோல நினைத்து, அவர்களுடைய கஷ்டத்திற்காகப் பரிவுகூர்தல் இரக்கம் அல்லது உருக்கமாம்.

‘அன்புடையார் அன்புமுரியர் பிறர்க்கு’ ‘பிறப் பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும்’ என்ற குரளடிகளின் படி, தம்முயிரைப்போலவே மன்னுயிரையும் மதித்து ஒழுதுங் குணமே மனுவதவம். இக்குணம் மற்றவர்கள் வியாதியிலாவது, அபாயத்திலாவது, வருந்தும் பொழுது அவர்களுக்கு உதவி ஒத்தாசை செய்ய நாமைக் கட்டுப்படுத்தித் தூண்டுகிறது.

‘வறியார்க்கொன்றீவதே நகை’ என்ற கற்கிணங்க ஆதாவற்றதரித்திரர்களுக்குத்தர்மங் கொடுத்துக்காப்பாற்றுவதே தயாளத்துவமாம்.

நமது ஆட்சிக்கும் அதிகாரத்துக்கும் கீழ்ப்பட்டவர்களிடத்தில் கிருபை கண்ணோட்டமுடைமை சாந்தம் எனப்படும். “ஒர்ந்து கண்ணோடாதிறைபுரித் துயார்மாட்டுந் தேதந்து செய்வஹிதமுறை” ‘மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கொன்மை யஹிதன்றேல், மன்னுவா மன்னர்க்கொளி’ என்றபொய்யடி மொழிக்கிண

ங்க, கொங்கோன் மன்னனின் நின்று பிரித்தோப்ப
மும் நடுவு நிலைபிறழாத செங்கோன் மன்னனுடைய
பரோபகார சிந்தைக்கும் காரணமாவது இச்சார்த
ருணமே.

ஆள்வினை.

சிலர் தாம் இவ்வுலகத்தில் பிறந்திருப்பதானது
உண்டு, குடித்து, உறங்கி, ஒழியாத சுகத்தையும்
செளகரியத்தையும் அறுபணித்தற் கன்றி உழைப்ப
தற் கில்லையென்று நினைத்து காலங் கழித்துவருகிறார்
கள். ஆனால் நன்முயற்சியால் தூண்டப்படும் ஆஸ்தி
வந்தனோ “முயற்சி திருவினையாக்கும்” என்பதை
யுணர்ந்து மனிதர்க் குரித்தல்லாத மடியை வெறுப்ப
துடன், ஆஸ்தி ஐஸ்வர்யமுடையவர் செய்யவேண்
டியவைகளினை யென்பதை நினைவு கூர்வானாகில்,

“பொறியின்மை யார்க்கும் புழியன்று அறிவறிந்து
ஆள்வினை யின்மை பழி”

என்ற குறளுட்பத்தை யுணர்ந்தவனாய், குறைந்த
ஐஸ்வர்ய முடையவனாகிய அ திக உழைப்பைக்
கொள்ளும் உணர்ச்சியுடையவனாகிறான்.

தன் முயற்சி.

அடுத்தவரை யண்டிப் பிழைக்கும், சில சோம் பேறிகள்

“அறிவினாற் காற்றொழி லென்று; கருதற்க”

கையினால், மேற்றொழிலு மாங்கை மிகும் என்ற நீதிப்பொரு ளுணராதவராய், தங்களுடைய அந்தஸ்துக்கும் நிலைமைக்கும் குறைவாகக் காணப் படும் சிறுதொழிலைச் செய்து ஜீவித்தல் கேவலமென மதிக்கிறார்களன்றி, தங்களுக்கு எவ்வளவு நெருக்கமான பந்துவாயிருப்பினும், ‘ஏற்பதிகழ்ச்சி’ என்றதை யுணராமல் அவருடைய கையையே வெ திர்பார்த்துத் தாம் சோம்பேறியாயிருப்பது, பெண்பிள்ளை வாழ்க்கைக்கு ஒப்பாகுமென்று கிஞ்சிததும் உணரகிறார்களில்லை

“பெருமூத் தரையர் பெரிதுவர் தீயுங்

கருணைச்சோ றூர்வர் கயவர்—கருணையைப்

பேரும் அறிபார் நனிவிரும்பு தாளாண்மை

நீரும் அறிழ்தாய் விடும”

என்ற நன்மொழிக்கிணங்க, நமது சரீரப் பிரயாசை யால் கிடைக்கும் ஈனிய சாப்பாடானது, அடுத்தவர் நன்கொடையாக அளிக்கும் சம்பிரமமான சாப்பாட்

டினும் சிறந்ததாகவும், அடுத்தவருக்கும் பாரமாயில்
லாமல்-அதாவது நாம் செய்து கழிக்கவேண்டியதைச்
செய்யாமல்-அடுத்தவருக்கு இரட்டிப்பு வேலையை
உண்டுபண்ணுவது ஆண்மையில்லாததாகவும், இருக்
கிறது. 'நம்கையே நமக்குதனி'பாயிருப்பின், அடுத்த
வரை பெதிர் பாராமலே நம் கடமையைச் செய்யக்
கற்றுகொள்ளலாம் சோம்பேறிச் சார்புக்குச் சரி
யான மாற்று தன்முயற்சித்ததவமே.

அன்னதானம்.

ஏதாவது தொழிலைச் செய்து தங்கள் கால
சேஷபத்தை நன்கு கழிக்குந் திறமைவாய்ந்த நம்மிந்
திய சோம்பேறிகளாகிய நெஞ்சிற் றறவாது துரந்
தார்போல் வஞ்சித்து வாழும் வன்கண்ணராகிய
ஆண்டி, யாசகர்களை ஆதரித்து அன்னமிடுவது
'பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு' என்ற பழமொழிக்குத்
தவறுதலான தர்மமேயாம். இவ்வாறு தக்கார்க்கு
அளிக்கப்படாத தர்மமானது, -நடமவரில் ஊக்கத்
துடன் உழைத்துப், பிராக்கும் பயன்படக்கூடியவர்
களையும் சோழ்பேறிகளாகி, துன்மார்க்க வாழ்வைக்
கொண்டொழுகச் செய்துவிடுதல்.

வீண்காலம்.

“செயற்கரிய செய்வார் பெரியர், சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தா.”

என்ற நீதிவாக்கியத்திற்கு இலக்கியமாக, சில
சோம்பலாளிகள், மேலான சிறந்த விஷயங்களையடை
வதில் உபயோகப் படுத்தக்கூடிய, காலம் ஊக்கம்,
சாமர்த்தியங்களை வீணாக்கித், தங்களைப், பிரதானமான
தொழில்களை யெடுத்துக் கையாளவோ அல்லது சிற
ந்த காரியங்களை முடித்துக் கொள்ளவோ, தகுதியுற்
றவர்களாக்கிக் கொள்கிறார்கள். ஓராசிரியர், இவர்கள்
ஜீவப்பிரயத்தனத்தை பார்த்தகன்ற, பாழ்ந்தரிசுக்கு—
அல்லது விழுலுக்கிறைத்த நீருக்கு ஒப்புகிறார்.

பின் முயற்சி.

சில சோம்பல் மிக்க மாணவர்கள், வருஷமுற்றுப்
குன்றாத நிலைபெற்ற சுறுசுறுப்புடன் வாசிக்கவேண்டி
யவைகளை வாசித்தாமலிருந்துவிட்டு, வருஷத்தின் ஏதா
வது ஒருபருவத்தில் சிலகாலம் கடுமையான உழைப்
பை யெடுத்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் சாதாரண

மாய்த் தாங்கள் படிக்கவேண்டிய அப்பியாசங்களை யும் காலத்தில் அசட்டை பண்ணிய குற்றத்தினால் கலாசாலை அல்லது பகிரங்க பரீட்சைகாலத்தில், தங்கள் குறைகளை நீக்கிக்கொள்ள இரவுபகலாய் வருந் தியுழைக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

நி த் தி ரை

சாதாரணமாய் ஒரு மனிதன் ஒருநாளில் இரு பத்திராலுமணி நேரத்தில், தூங்கவேண்டிய காலமாகிய ஏழு, அல்லது எட்டுமணி நேரத்தை விடுத்து, அதற்கு அதிகமாகத் தூங்குவதால் சுகக்கேட்டிற்கும் உள்ளாகிறான். இளமையும், ஓயாத மூளைப்பயிற்சியு முடையமாணவர்க்கு நித்திரை அத்தியாவசியமானது. அவர்களுக்கு நித்திரைக் குறைவினால் ஏற்படும் கேடு மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் அதிகமாயிருக்கும்.

ஒரு நாளில் ஒரு மாணுக்கன சாதாரணமாக ஏழு மணி நேரத்திற்குக் குறைவாகத் தூங்குவது சுகக் கேட்டிற்குக் காரணமாகவும், எட்டுமணி நேரத்திற்கு அதிகமாகத் தூங்குவது அவ்விடத்திலுள்ள சோம்பு றிக்கு அநுகூரியாகவுமிருக்கிறது. நித்திரைக்கேற்ற

காலம், மாலை 9 மணிமுதல் காலை 5 மணி வரையுமே யாதலால், தனது சகவாழ்வியர் கருத்துடையவனு யிருக்கும் மாணவன் இரவு 10 மணிக்கு முன்வரே நித்திரைக்குப்போய் காலை 5 மணிக்குப் பிந்தாது நித்திரைவிட்டுமேழவேண்டும். பரிசைக் கொடுப்பதற்குப் பாடம் தயாராக்குங்காலத்தில், இவ்விதியை மீட்டி நடக்க மாணவர்க்குத் துணிவுண்டாகுமாதலால், அக்காலத் தில்தான் மாணவர்கள் அதிகமாய் இவ்விதியைப் பின்பற்ற முயலவேண்டும்.

சாமத்திற்குமுன் (இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு முன்) ஒருமணி நேரம் நித்திரைகொள்வது அதன் பின் இரண்டு மணிநேரம் தூங்குவதற்குச் சமமாகுமென்பதை யறியாத மாணவன் தூங்கவேண்டிய காலத்தில் தூங்காமலும், களைப்படைந்த முனையை இளைப்பாற விடாமலும், அதிக சிரமத்துடன் கண் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அங்ஙனம் அகாலத் தில் படிப்பதை, உணரக்கூடாதவனு யிருப்பதுடன் படித்ததிலும் கொஞ்சமே ஞாபக முடையவனுயிருக்கிறான். மேலும் அவனது அதுத்துக் கலங்கிய முனையிலில் படிக்கக்கூடிய படிப்பிற்கும் யோக்கியத்தையுடையவர் போய்விடுகிறது.

தேகாப்பியாசம்

தேகாப்பியாசம் தேகத்திற்குச் சுகம், பலம், சுறு சுறுப்பு முதலியவற்றைக் கொடுத்தும், மூளையைப் பலப்படுத்தியும் மனதைக் களிப்படையச்செய்து ஊக்கத்தை யுபார்த்தியும், மூளை சம்பந்தமான வேலைகள் சுறுசுறுப்பாகவும் சுகமாகவும் நடைபெறச் செய்கிறது விளையாட்டில்லா விண்வேலை மந்த புத்தியை விரித்திசெய்யும் என்ற ஆங்கிலப் பழமொழி, மாணவர்க்குத் தேகாப்பியாசம் அதாவசியம் என்று நன்கு விவாங்குகிறது.

‘அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சாம்’ என்றபடி வரம்புகடந்த தேகாப்பியாசத்தால் ஏற்பட்ட கோப்பு மூளையைத்தாக்கி, கொஞ்சகாலத்திற்கு அதைச் சரியான வேலை செய்யவொட்டாதபடி, பலத்தைக் குறைத்துவிடும். மேலும் விளையாட்டில் விசேஷப் பிரியம்கொள்ளாதல் மனக்கலக்கத்தையும் படிப்பில் வெறுப்பையும் உண்டிபண்ணுகிறது அளவுக்கு மிஞ்சி இளைப்பாறுதலினுடைய பெருங்கேடானது, கல்வி தொழில் ஜெபம் முதலிய நன்மை தரத்தக்க பிரவிருத்திகளில் உபயோககர்படக்கூடிய அருமையான காலத்தை வீணாக்குதலாம்.

சுமரகுருபரன் றினை.

மாணவர் நீதிபோதனை.

[உருகு மொழிபெயர்ப்பு]

முதலாவது இயல்

(வைகறையில் எழுந்திருத்தல் படித்தல் இவற்றைப்பற்றியது)

அதிகாலையில் எழுந்திருந்து கால் கை முகம் கழுவுதலாகிய நியத்ய கர்மானுஷ்டானங்களைச் சரிவர முடித்துக்கொண்டு, பின்னர் கடவுளைத் தியானிக்க வேண்டும்.

பாடசாலைக்குரிய பாடங்களைப்படித்துக்கொண்டிருந்து, பாடசாலைக்குப் போகவேண்டிய நேரமானதும் பாடசாலைக்குப்போய் உபாத்தியாயருக்கு (நமஸ் காரம்) வந்தனம் செலுத்தவேண்டும். படிக்கும்காலத்தில், 'பருகுவன் அன்ன ஆர்வத்தன் ஆகிச், சித்திரப் பாவையின் அத்தகவு அடங்கிச், செவிவாயாக நெஞ்சுகளனாகக், கேட்டவை கேட்டவை விடாது உளத்தமைத்து,' என்ற விதிக்கிணங்க, பாடம் ஒழிந்த மற்

நெரு பொருளைப்பற்றி ஞாபகங்கொள்ளாமல், படிக்கும விஷயம் மனத்திற் படுப்படி கவனமாய்ப், படிக்க வேண்டும்.

அதிகாலையில் அதிகும் படிக்கவும், சீக்கிரம் ஞாபகம் செய்யவும்கூடும்

பாடசாலையில் பையன்களோடு பேசாமலும் இடத்தைவிட்டு அடிககடி பெயராமலும் இருக்க வேண்டும்.

எப்பெருமூலும் படிப்பதிலேயே பரக்காயிருக்க வேண்டும். வினையாட்டில் மனம் செலுத்தக்கூடாது.

பாடசாலை நாள்களினெல்லாம் தவறாது ஊடகாலக்குங் பொருளைவண்டும்; யாருதொரு காலத்தையும் வினாக்கூடாது.

பாடசாலை இடம்பொழுது உபாத்தியாயருக்கு நீதிசாரத்தைச் சொல்லி, பாடசாலைவிரிதும் வெவியேற வேண்டும்.

பாடசாலை விரிதும் வெவியேற வேண்டும். பாடசாலை விரிதும் வெவியேற வேண்டும்.

விட்டு சென்றதும், தாய் தந்தையரை வணக்கவேண்டும், பின் உணவு உட்கொண்டு பெற்றோர் பங்குமாய் வீட்டில் தாமதிக்கவேண்டும்.

எவ்விதம் பெற்றோர் கட்டளையிடுகிறார்களோ, அவ்விதமே செய்ய முற்படவேண்டும். முரண்பண்ணக்கூடாது, பெற்றோர்க்குத் திருப்தியுண்டாக நடக்கவேண்டும்.

படிக்கப்போகவேண்டிய காலமெல்லாம் படிக்கவேண்டும். பள்ளிக்கூடம் போகவேண்டும்.

கெட்ட பையன்களோடு விளையாடப் பிரியங்கொள்ளக்கூடாது; மேலும் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பேரவதில் தாமதம் செய்யக்கூடாது.

இரண்டாவது இயல்.

(நண்பகற் படிப்பைக்குறித்து)

முன்னாற் படித்த பாடங்களைச் சீக்கிரமாய் நினைவுபடுத்திப் பொழுதெல்லாம் திருப்பிப்படிக்கவேண்டும். புழம் பாடங்களைத் திருப்பாவிட்டால் அவை மறந்துபோகும்; பெற்றோரும் உபாத்தியாயரும் உன்னைக் கொப்பாட்கள்.

தன் வகுப்புப் பிள்ளைகளில் முதன்மையாய் இருப்பதற்கும், நன்றாய்ப் படிப்பதற்கும் முயற்சி செய்வேண்டும். அவர்களுக்குப் பின்னடையக் கூடாது. பின்னடைவது வெட்கத்தை விளைக்கும்.

பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல், ஆசாற் சார்த் தவை அமைவாக்கேட்டல், அம்மாண்புடையோர் தம்மொடு பவிறல், வினாதல் வினாயவை விடுத்தல், என்ற நூல்பயில் முறைக்கேற்ப, பாடம் ஞாபகம் ஆகிவிட்டால், தனது பாடக்காரப் பிள்ளைகளைக் கேட்கச் சொல்லவேண்டும். இதனால், இருவருக்கும் பாடம் நன்கு ஞாபகமுள்ளதாகும்.

பிரதிவாரத்திய விடுமுறை நாளிலும் அவ்வாரத்தில் நடந்த பாடத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். இப்படிக்கவனித்தால் அவ்வாரத்தில் புதியபாடம் எவ்வளவு நடந்திருக்கிறது, எவ்வளவு தூரம் தனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது என்பது விளங்கும்.

பன்னிக்கூடத்திற்குப் போயிருந்தும், நல்லவிதமாகக் கற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், அம்மாணவனின் முயற்சியும் காசமும் வீணே சழிந்தனவாம்.

‘தொடங்குங்கால் துன்பமாய் இன்பம் பயக்கும்’
என்ற நீதிக்கெய்யை, சில மாணவர்களுக்குப் படிப்பதி
லும் கற்றுக் கொள்வதிலும் முதலில் கஷ்டம் இருக்கிற
தாகத் தெரியும்; என்றாலும், எப்பொழுதும் படித்த
லுடன் விடாது முயற்சியும் செழ்தால், சில நாளில்
இலகுவாய்விடும்,

எப்பொழுதாவது தன் பாடத்தில் கொஞ்சம் மற
ந்து போமானால், உபாத்தியாயரிடத்தில் கேட்கவேண்
டும், கேட்க வெட்கப்படக் கூடாது. ஏனெனில், படி
த்த பாடக்கருத்துக்கள் மனதில் தெளிவாய்ப் பதியப்
பெற வேண்டும். பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளாமல்,
பதங்கனையும் வாக்கியங்களையும் மட்டும். நெட்டுருப்
பண்ணுதல், எவ்வித பிரயோஜனத்தையும் விளைக்கா
மல், காலத்தையே கெடுப்பதாம்.

அவ்வத்தினத்தில் படித்து முடிக்க வேண்டியவை
களை அவ்வக்காலத்தே முடித்துக் கொள்ள வேண்டும்.
நாளை நாளை என்று கடத்தி வந்தால் பின்னர் தாமதக்
கூடாத பெரும் பாரமாயும், கஷ்டமாயும் முடியும்.

முன்றாவது இயல்.

எழுதுவதின் முழங்கைப் பற்றி.

பிரதி தினமும் பாடபுத்தகத்திலிருந்து சில பக்கங்கள் பார்த்து எழுதிவரவேண்டும்.

நிரம்ப எழுதிக்கொண்டிருந்தால், சுருக்காகவும் திருத்தமாகவும் எழுதக்கூடும்.

முதலில் எழுத்துக்கள் பெரியவைகளா யிருக்க வேண்டுமானாகையால், பெரிய பெரிய எழுத்துக்களைக் கொண்ட காப்பியைப் பார்த்து எழுதவேண்டும்.

எழுதுகோலைச் சரியாய்ப் பிடிக்கவும் சிவனும் சிறுதுக் கொள்ள வேண்டும்,

திருத்தமாக எழுதப்பட்டிருக்கும் எழுத்தைப் பார்த்து எழுத வேண்டும்.

எவ்விதமாகக் காப்பியில் எழுத்து எழுதப்பட்டிருக்குமோ அவ்விதமே எழுத முயற்சிக்கவேண்டும்.

மைக்கட்டினின்ற மையெடுக்கும் பொழுது, கொஞ்சமாக எடுத்துப் பக்கத்தில் உதறாமல் திருத்த மாக எழுதவேண்டும்.

விரல்களில் மைபடும்படியாகச் செய்து கொள்ளக்கூடாது. உடை உடுப்புகளிலும் மையானது படாதபடி பார்த்துத் தொள்ள வேண்டும்.

நல்ல கடிதம் எழுத முயற்சிக்க வேண்டும். ஏனெனில், திருத்தமும் தெளிவும் ஆன கையெழுத்து ஒரு வனுடைய காரிய வெற்றிக்குப் பெருந்துணையாகும்.

நான்காவது இயல்.

எழுதுவது படிப்பது முதலியவற்றின் நன்மையைப் பற்றி.

மாணவர்களே! பின்வரும் விஷயங்களை நன்றாய் ஞாயகம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். எழுதவும் படிக்கவும் தன்னுயர்வுக்குத் துணைக்கொள்வதில் அதிக நன்மையுள் ள்பெருமைகளும் உள்ளன.

நன்றாய்க் கற்றுக்கொள்ளுகிற பையனிடத்தில் முதலில் அவன் தாய் தந்தையர் அதிகப் பிரியங்காட்டுகிறார்கள், அவனைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியும், அடைகிறார்கள்.

எவ்வொருவர் அவனை எழுதப் படிக்கப் பார்ப்பாரோ அவர் அவனை மிகவும் கெட்டிக்காரனென்று புகழ்வார்.

மேலும், அந்தப் பையன் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பெரியவனாகின்றானோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவனுக்கு விருப்பமும் பெருமையும் அதிகமாய் ஏற்படும்.

எழுதப்படிக்க அறிவதனால் மனிதனுக்குத் தன்னுடைய மார்க்க விதிகள் புலனாவதுடன், புத்தியும் விசாலமடையும்.⁹

புஸ்தகங்களில் புல நல்ல பேச்சுகளும், பெரியோர்களின் சரிதை நிலைமகளும், எழுதப்பட்டிருக்கும் தலால் அறிற்றை வாசிக்க அறிவு விருத்தியாகும்.

ஏழைகள் எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக்கொண்டால் அது அவர்களின் பிழைப்புக்கு உதவி ஒத்தச் சைவாகிறது.

மற்றவர்களுக்கும் படிப்பு, தங்கள் பொருள் சம்பாத்தியத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் துணையாவதுடன், கைவசப் பொருளையும் விர்த்திபண்ணும்.

யாருக்கு எழுதப்படிக்க வரவில்லையோ, அதாவது எவனொருவன் எழுதப்படிக்கக் கற்றுக்கொள்ளவில்லையோ அவன், தனக்கு யாதாம் தொழில் ஏற்பட்டபொழுது. ஜனங்கட்டு முன்னிலையில் வெட்கத்தை யுறுவான்.

எழுதப்படிக்க அறிந்த காரணத்தினால் எவ்வளவோ ஏழைகள் தருநத வாழ்வு உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

எழுதப்படிக்கக் கற்றுக்கொண்டவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு வேலை அதிர்ஷ்டமாகும்.

‘இளமையிற்குள்’ என்ற வாக்குச் சொங்க, இளமையற்றவரே கற்பதற்கேற்ற காலம். அதைக் கவன

ம்பேறித்தனத்திலும் விசனத்திலும் வீணாக்கக்கூடாது;
ஏடுணனில், கழிந்துபோன காலம் மீண்டும் ஸ்கக்கு வர
மாட்டாதன்றோ?

சிறு பிராயத்தில் எவ்வளவு கொஞ்சம் அறிவு
தொழில் கற்றுக்கொண்டாலும் அவை வாழ் நாளள்
வும் உனது ஞாபகத்தில் இருக்கும்.

பெரிய வயதில் கற்பனம் ஞாபகம் செய்வது
அதிகக் கஷ்டமாய்த் தெரியும்.

இளம் பிராயத்தில், கற்றுக் கொள்ளலோசனம்,
அது அறிவு வயது காலத்தில் ஜீவனத்திற்கான வேலை
க்கு உதவியாம். கல்வி தொழில் இவற்றைக் கற்றுக்
கொண்டிருப்பவன் முண்டாவன் தன் பெற்றோர் பொரு
ளையும் ஜீவ்வரியதையும் விருத்தி செய்பவன்.

பெருஞ் சாலைத்தின் பேரில் சிரம்ப ஆபத்து வரு
வதது; திருடர் கொண்டு போய் விடுவார்கள், ஐந்தாம்
போதும் கிழிப்பாசத்தில் முறிவுண்டாகும்; கவிதாணம்
கூப்பிடுவது கொடுவு, கண்டதெரிமும், பழகும், அறையு

நீதிசாரத்திரட்டு.

ழிக்கோட்படாததும், வாய்த்தீயிற் கேடில்லாததும்,
மிக்க சிறப்பின் அரசர் செறின் வவ்வாததும், ஆன
தல்லி என்ன, தொழில் என்ன இவற்றின் வாழ்விறகு
எப்பொழுதும் எந்த விதமான ஆபத்தும் உண்டாகித்
தில்லை.

சிறு பருவத்தில் தானே, கற்றுக்கொள்வதில் நீர
ம்ப முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில்,
நீ பெரியவனாகிறதற்குத் தகுதியாகவே உன் அறிவும்
கல்வியும் அதிகமாகிக் கொண்டே யிருக்கும்.

எவன் இளமையிலேயே கற்றுக்கொள்ளாமற் கா
லத்தள்ளினானோ, அவன் பெரியவனாய் யிருக்கிறபொழுது
அக்கேதப்படுவான்.

“புத்தானும் நாடாமால் ஊராமால் ஈன் திருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத ஆறு.” என்றதில் கிணங்க,
மனிதன் எவ்வளவு நிரம்பக் கல்வி கற்றிருக்கிறானோ,
அவ்வளவுக்கு அவனுக்குப் பயனுண்டாம், கல்விபி
னான் மனம் ஷோனிச்சு மடைகிறது. “உல்கததாரும் கற்
தவணியே மதித்தோழருவர்.”

ஐந்தாவது இயல்.

நித்திரைக்குச் செல்லல் எழுதல் வீஷயமாக.

அநதிப்பொழுதில் சந்திரா வந்தனம் செய்து கடவுளைத் தியானித்தபின், மறுநாட் பள்ளிக்கூடப் பாடங்களைப் படிக்கவேண்டும். படித்து முடிந்து சாப்பிட்டதும் சிறிது நேரம் உலாவிப்பின் தூங்கப் போகவேண்டும். இராத்திரி நிரம்ப நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது.

நிரம்ப நேரம் விழித்துக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. ஊனெனில் அதிகம் விழிப்பதினால் மனிதருக்குத் தீங்கு உண்டாகிறது.

நித்திரை வரவில்லையானாலும், படுக்கையின் பேரி லாவது படுத்திருக்க வேண்டும். தூக்கம் வருமட்டும் கடவுளைக் குறித்துத் துதித்துத் தியானிக்கலாம்.

பின்பு காஸியில் சீக்கிரம் எழுந்திருக்கவேண்டும். சோம்பேறித்தனமாய்ப் படுக்கையிலேயே படுத்திருக்

கக் கூடாது. சூரியோதயத்திற்குச் சில நாழிகை முன்னராகவே எழுந்திருக்க வேண்டும்.

காலை நேரம் நிரம்பப் பாக்கத்தானது அதாவது நன்மை பெருகக் கூடியதானது. அதை உறக்கத்திலும் விசனத்திலும் போக்கக்கூடாது.

உறக்கத்தினின்று விழித்தவுடனே கடவுளை ஞாபகம் செய்யவேண்டும். அவரிடத்தில் 'எனது ஆண்டவனே! எல்லா நாளையும் நல்ல நாளாக்குக, என்னுடைய கல்வி புத்தி இரணத்திலும் அறக்கிரகஞ் செய். எவ்வுலகத்தையும் படைத்தாரும் ஆண்டவனே! என் எளியவேண்டுகோளை பெல்லாம் நின்ற வேற்றிவை' என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

காலை நேரத்தில் ஒருபோதும் தூங்கப்படாது. இந்நேரத்தில் கடவுளுடைய ஞாபகத்திலும் வணக்கத்திலும் கவனமாயிருக்க வேண்டும். காலை நேரத்தில் துங்குவது மிகவும் கெடுதியாயிருக்கிறது, பாக்கியம்முற்றது தூர்அதிர்த்தும் வரககாரணமாகிறது.

சூரியோதயமானதும் பாடத்தை ஞாபகம் செய்க
திலும், கல்வியைக் கற்றுக்கொள்வதிலும் சுறுசுறுப்பா
யிருக்கவேண்டும்.

ஆறுவது இயல்.

கடவுள் மகிமை முதலியவற்றைப் பற்றி,

கடவுள் யாவற்றையும் படைக்கிறவராயும் போஷி
க்கிறவராயுமிருக்கிறார்.

எல்லாம் அவருடைய கட்டளையின்படி உண்டா
னதாயும், உண்டாயிருக்கிறதாயும், உண்டாவதாயும்
இருக்கிறது.

அவரை, எல்லாவற்றையும் படைக்கின்றவர் என்
றெண்ணி வணங்கவேண்டும்.

அவருடைய அனுமதியின்றி யாருக்கும் எதை
யும் செய்யச் சக்தி இடையாது.

ஒவ்வொரு வேலை யாசம்பத்திலும் கடவுளுடைய
உதவி அதுத்திரகத்தை நாடவேண்டும்.

பிரதிமனிதனும் கடவுளிடத்தில் “சர்வேஸவர்”
 என்னுடைய குற்றத்தைப் பிழை பொறுக்கக் கேட்டின்
 றேன். என்னுடைய பாவத்தை மன்னிக்கவும், நான்
 எனது பாவச்செய்கைக்காகப் பச்சாத்தாபப் படுகின்
 றேன்; இனிமேல் பாவம் செய்யேன். என்னுடைய
 பிரார்த்தனையை ஒப்புக்கொள்வதுடன் எனக்கு நேர்
 வழியையும் காட்டுக”; என்று வேண்டிக்கொள்ள
 வேண்டும்.

தன்னால் யாருக்கும் கொஞ்சம் பிழை ஏற்பட்டு
 விடுமானால் உடனே அவரிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்க
 வேண்டும். இதற்கு வெட்கப்படக்கூடாது.

எந்த விஷயத்தைப் பிழை பொறுக்கக் கேட்டா
 யோ அதைப் பின்னரும் செய்யக்கூடாது. அப்படிப்
 புட்ட பிழையை மீண்டும் செய்யாதிருக்க ஜர்மைகொ
 ள்ள வேண்டும். அப்பொழுது, அந்தப் பிழை பொறு
 தல் ஆண்டவனிடத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகும்

எப்பொழுதும் பிழை பொறுக்க முயலவேண்டும். இதனால் மனமானது விசனம் கவலை விட்டுச் சமாதானத்துடன் பிரகாசமுடையதாகிறது.

கடவுளை எப்பொழுதும் ஞாபகம் செய்து வழிபடவேண்டும். விரதங்களை அனுஷ்டிப்பதில் தளர்ச்சியாவது விசனமாவது கொள்ளக்கூடாது. விசனமற்ற மனதிற்கு மதிப்பும் அழகும் ஏற்படுகின்றன.

முஹமதிய மதத்தவர்களுக்கு எப்படியிருந்து காலத் தொழுகை பறது அதாவது கட்டாயமானதாயிருக்கிறதோ அதுபோல பிரதிமதத்தவர்க்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் வழிபாட்டுக் காலங்களில் அவரவர்கள் தவறாது ஊக்கமன்புடன் கடவுளை வணங்க வேண்டும். ஊக்கக் காலத்தில் விசனமாவது ஊக்கக்குறைவாவது உண்டானால், அந்நிர்ஷ்டம் தொடர்ந்துவிடும்.

முஹமதியர்கள் சாதாரண நாட்களில் முயற்சியுடன் பள்ளிக்குப் போய்த் தொழுதும், ஜும்ஹா அதாவது வெள்ளிக்கிழமை தினம் விசேஷமாகக் குளித்துத்

துப்புரவான உடை உடுத்தித் தொழுதும் வரவேண்
டுமென்றிருப்பது போல, பிரதி மதஸ்தருமே, அவா
வர் மததூல்களிற் சொல்லியிருக்கும் ஆலய வழிபாட்டு,
முறையைப் பின்பற்றியே கடவுளை வணங்கக் கோயில்
களுக்குச் செல்லவேண்டும்.

கடவுளுக்கு எப்பொழுதும் பயந்திருக்க வேண்
டும். ஒருவன் தன்னிடமிருக்கும் காசு பணம் ஆண்
மைத் தனம் முதலிய வற்றால் பெருமை பாராட்டக்
கூடாது.

கடவுளுடைய கோபத்திற்கு ஆளாகாமல் நடந்து,
கொள்ளவேண்டும். சர்வ வல்லமையுள்ள அவர்,
யில் உலகனைத்தும் கற்பொடிகாண் சாழலோ' என்ற
படி, அணுனை மேருவாகவும், மேருவை அணுவாக
வும், மிக்க வறிஞனைக் குபேரசம்பத்துடையவனாகவும்,
குபேரசம்பத்துடையவனைக் குசேலர் வறுமையினும்
கெட்டிய வறுமையுடையவனாகவும் செய்துயிடுவான்.

கடவுள், பிறர் முன்னிலையில் தன் பெருமை மறையப் பணிவுடன் நடந்து கொள்கிற நல்லொழுக்க முள்ளவனிடத்தில் மிக்க பிரியங்காட்டுகிறார்.

‘கெடுவான் கேடு நினைப்பான்’ என்றிருப்பதால், யாருக்கும் துன்பம் கொடுக்கவாவது தீங்கு சொல்லவாவது கூடாது. பிறரைக் கெடுக்கவும் முயலல் ஆகாது.

‘சாலாத இல்லை பிறந்த உயிரெல்லாம்’ என்ற படி மண்ணிற் பிறந்த நாமெல்லாம் மரித்து விடுவோம். மரித்த பின் பிரதி உயிரும் கடவுள் முன்னிலையில் தான் தான் பூமியிற் செய்த நன்மை தீமைகளுக்குக் கணக்குச் சொல்லவேண்டும்.

“புண்ணியம் ஆம் பாவம்போம்போனநாள் செய்தவவை மண்ணிற் பிறந்தார்க்கு வைத்த பொருள்”

ஆதலால் அவரவர் செய்த நன்மைக்கு இன்பமும் தீமைக்குத் துன்பமுமே பலனாக அனுபவிக்கக் கிடைக்கும். ஆதலின் தீமையைச் செய்யாது நன்மைமையே செய்வாமாக.

ஏழாவது இயல்.

நல்ல வுணக்கம், தீச்செயல் இவற்றைப் பற்றி

தீதொழிய நன்மை செயல்' என்றபடி பூமியில்
எப்பொழுதும் நற்கருமத்தையே செய்யவேண்டும்.
கெட்ட செய்கையினின்றும் விலகியிருக்க வேண்டும்.

நன்மைக்குப் பகரம் அல்லது பலன் இம்மையி
லும் மறுமையிலும் உண்டாகும். அதே விதமாகத்
தீமைக்குத் தண்டனை இகத்திலும் பார்த்திலும் கிடைக்
கும்.

எவன் நல்ல காரியம் செய்து இறந்து போகின்றா
னோ அவனைக் கடவுள் சுவர்க்கத்தில் வைப்பார், அவ
னே எப்பொழுதும் சந்தோஷமாயிருக்கும். அவனுக்
குச் சுவர்க்கத்தின் கணிகள், நல்ல உணவு பானம், சுகம்
பேர்கமும் கிடைக்கும்.

எவன் கெட்ட கருமம் பாவச் செயல் செய்கின்றா
னோ அவனை, மரித்த பின்னர் கடவுள் நரகத்தில் போ

ட்டு விடுவார். அவ்விடத்தில், எரிந்து கரிந்து, கடினமான துன்பம் நோவினையில் அகப்பட்டுக்கொள்வான்.

ஒருபொழுதும் பொய் பேசக்கூடாது. இது கடவுளிடத்தில் பெரும்பாவம், இன்னும் மனிதர் சமூகத்திலும் பொய்யனுக்குக் தொஞ்சமும் பெருமையில்கூட.

இன்ன மனிதன் பொய் சொல்லுகிறா னென்று ஒரு ஷேஷை தெரிந்து விடுமானால், அப்பொழுது அவன் மெய்சொன்னபோதிலும், அவன் வார்த்தையை யாரும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள்.

பொய் பேசுகிறதினால், பிரயோஜன காரியமுண்டு என்பதையும், பின்னர் கஷ்டமுண்டாகும் என்பதையும் ஒரு மடையனும் நன்கு அறிந்துள்ளான்.

பொய்யனுக்கு எவரும் உதவி செய்யக்கூடாது. உதவி செய்தவருக்கே தாழ்வுண்டாகிவிடும்.

புரட்சிவரது வாக்குறுதி செப்திருந்தால், அதனை நிறைவேற்றவேண்டும். மெய் சொல்லுகிறதானது

நீதிநீர்த் திரைப்படம்

கடவுளுக்குத் மனிதருக்கும் நிசம்பப் பிரியம்விரக்தும்.

ஒருவருக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிப்படி தவறாது செய்வவேண்டும், தன்னால் முடியாத காரியம் பென்று தெரிந்தால், முதலில் வாக்குறுதி நம்பிக்கை கொடுக்க முற்படலாகாது.

பிறருடைய பொருளைத் திருடுதலும் கடவுளிடமிடமிடம் பெரும் பாவுமான் கருதியதிடம்.

திருட்டுத்தனம் ஒருவேளை பில்லாவின் ஒரே வேலை வெளியாகத் தெரியவரும் அப்பொழுது திருடியவன் மரிப்பதைக் குறைவுடன் தண்டனைமாரும் அடைகின்றான்.

பொய் கொன்றுதிறனைம் போலவே திருட்டு வேலைபாள்தும் தனதுபிரிய செய்கைத் தொடர்ச்சிபால் நிச்சயமாகவே சதாவது ஒருவேளைத் தண்டனைமாரும் இவற்ற்சிஸையும் உறதுகின்றனம்.

‘தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்’ என்ற படி ஒருவனுக்கு இளம்பருவத்தில் என்ன நல்ல பழக்கம் அல்லது தீப்பழக்கம் ஏற்பட்டதோ, அதே, வயது முற்றிலும் ஏற்பட்டதாகிறது. ஆகையால் நற்பழக்கத்தையே கைக்கொண்டொழுக வேண்டும்.

தன் மனதுக்குத் திருப்தி தராத எவ்விதப்பொருளையும் அடுத்தவருக்குக் கொடுத்துபசரிக்க நாடக்கூடாது.

மனதில் எப்பொழுதும் கடவுளுடைய பயத்தை லுத்தவேண்டும்; பாவ காரியம் செய்யப்படாது.

கடவுள் சர்வஞ்ஞரும், சர்வ வல்லவரும், சர்வ விஷயபகரும் ஆனபடியால், யாவற்றையும், மறைவான விஷயத்தையும் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்.

கடவுளுடைய குணங்களையும் வல்லமைகளையும் ஒத்தியாருவரும் தெரிந்து, தம்முடைய காரியத்தை எல்லாம் கவனித்து வருகின்ற அவரிடத்தில் பிரியமுண்டாகும்படி நடந்துவரவேண்டும்.

நீதிசாத்திரம்

ஏட்டாவது இயல்.

பெற்றோர் முதலிய தரவர்களிடம் மீர்யாண
யாய் ஒழுதுதலைப்பற்றி.

‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’ ஆன
படியால், தாய் தந்தையர்க்கு நிரம்ப மரியாதை செய்ய
வேண்டும், அவர்கள் உத்திரவின்படி நடக்கவேண்டும்.

‘கடவுளை விரும்பிச் சூலாய்க் கைப்புற உண்டனந்தம்
இடர்களுந் துதரம் தன்னில் ஈகாரத்துதிகள் தாங்கிப்
புடவியில் ஈன்று வன்னாள் பொற்புறப் பரீயூட்டித்
திடமுறவளர்த்துவிட்டசெவிலியைவணங்காய்நெஞ்சே’

என்றபடி ‘பெற்றோர் உங்களை வளர்க்கிறதற்காக நிர
ம்பக் கஷ்டமும் முயற்சியும் எடுத்திருக்கிறார்கள்.

நீங்கள் உங்கள் சிறு பிராயத்தில், அமுதிறைத்
தவிர வேறொன்றும் செய்யக்கூடாத நிலைமையிலிருந்த
(பெருந்து) ‘பெற்றோர் உங்களைத் தங்களுடையபொருள்
வாதுவாந்துவாதுதிருக்கிறார்கள்.

உங்களுக்குச் சாபுரியக் குடிக்கக் கொடுத்து,
எல்லா விஷயத்திலும் உங்களை நன்கு பாதுகாத்து உங்
துள்ளார்கள்.

இப்பொழுது கொஞ்சம் அறிவு பெற்றுள்ள நீங்
து அவர்களுடைய சொல்லுக்குத் தீர்ப்புரிந்து ஒழிய
ணையாய் ஒழுகக் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.

உங்கள் பெற்றோர்கள் சொல்வனவெல்லாம் உங்
களுடைய நன்மைக்கானவைகளாகத் தலையிருக்கும். அவ
ர்களைப் போல உங்களா நன்மையைக் கருதுபவர் யே
யெனருமில்லை.

உங்கம் பேசுதிலும் அவர்களுக்குக் கெடுதி செய்
பக் கூடாது. கெடுதி செய்வது நிரம்பக் தெட்டமா
யும் கடுமையான மாவாழையி நகடுதது.

நீ எல்லிதம் தய் தன்னையீக்கு மரியாதை செய்வி
யிர்க்கிராவுதலிதம் துக்குவரிஸ் துருநாபியு தயிந்
பியாயருக்கும் மரியாதையிடுவதற் துணவந்தது.

உபநாத்தியாயர் கொடுக்கும்) உபயோகமாகிய வெல்லாம் மனதுபிரோதும் ஒப்புக்கொள்ளலே, உண்மையை உற்பதின் அடையாளமாம்.

பள்ளிக்கூடத்தில் உபநாத்தியாயர் உத்தரவை எவ்விதம் மரியாதையுடன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம், அவ்விதமே சட்டப்பிள்ளை (Monitor) யின் உத்தரவையுமமரியாதையுடன் கொண்டொருது வேண்டும்.

ஒருவன் தன்னிலும் முத்திரை அடிகள் அங்குக்கு அழுத்து மரியாதை செய்யவேண்டும்.

தன்னைவிடப் பெரியவர்களுடையிருப்பவர் மூன்றாண்டுகளில் சதமதிட்டுப் பலமாய்ப் பேசக் கூடாது, சிரிக்கவும் கூடாது. எவா தனக்குச் சரியானவராக இருக்கிறாரோ அவரோடு உத்தரவுமாண்பும், மெதுவாகவும் பேசியுத்தரவேண்டும்.

பெருமெழுத்து சிலிக்கூடாது. பெரியபிள்ளைமேல் பெரியபெயர்.

இதிகாநத்திரட்டு.

தன்மீய்ப்பற்றிய ஐகநாண் பேச்சைத் துன்புறவுச்
சூழும், மெதுவாகவும் சொல்லவேண்டும். பயந்து பயந்து
சொல்லக்கூடாது.

எவரையும் கோபிக்கக் கூடாது. கோபத்தில்,
மீறர் மனதை வருத்தி சீக்கச் செய்யும்படியான் சொல்
லைச் சொல்லலாகாது. கோபமாவத்தில் பேசாமல் சும்
மா இருப்பது நான் நன்மைபுள்ளது.

பாராது நனைக்கு கின்றுதேசங்கள் கூறினார்,
அவற்றைக் கெடுதிராகப் பாராட்டாமல், அவரிடத்தில்
தனது அல்லாம் தங்கள் இருவர் என்னியும் வேண்டும்.
தனது சிவந்தசுனிகோதரி, கூம்பாளி. சூழலில்
வாங்கலிடத்தில் விசுவாசமாயும் சிரிப்பாயும் இருப்பது
யதுமிருக்கவேண்டும்.

இன்பத்தின் தியல்.

நகவாசம் சீகேதத்திதட்டி.

பாட்சாலை விட்டபின், நல்ல கப்பல்களோடு
வாசம் செய்யவேண்டும், மெதுவாகப் போய்
வாண பேச்சுக்கள் பேசவேண்டும்.

தேவடியால் விட்டுக் கொடுப்போகிறவன், குடிக்கதன், ரூது விளையாடுகிறவன் இவர்களுடன் சோகதிருக்க வுடி, திரியவும் கூடாது. அப்படிச் சொல்லித் திரிதால், உங்களுக்கு அவ்விதம் ஒப்புகி. பிரியமுண்டாகி விடும்.

‘இணக்கமறிந்து இணங்கு’ என்ற சித்தப்படி முதலில் மனிதர்களுடைய நடையுடை பாவனைப்பை மாற்றி, அழகான சன்மையாயின் அங்ஙனம் செய்யக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். நல்ல பாணவர்களைக் கிண்குடிக்கொண்டு, அவர்களிடத்தில் பிடியமையும் சக்திதரவு, மடியும் இருக்கவேண்டும்.

எப்பொழுதாவது எவ்வோர்வது நட்புச் செய்துவிட்டாயானால், ‘கூடிப்பிரியேல்’ என்ற வாக்கியப் படி எப்பொழுட்டாகவும் பகையை வரலாட்டிப் பிரியக் கூடாது.

கிண்குடிதான் மனிதனுடைய மனதிற்குக் கந்திராயம் என்பதற்கிதான், கிண்குடிதான் கிண்குடிதான் கிண்குடிதான்.

ஆனால், யாது காரணத்தாலாவது உழன்றுவிடுமா
னால், சிக்குரம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். மோசத்
தை நிரம்ப நீளமாக்கி வைக்கக்கூடாது.

ஒருவனிடத்தில் சிநேகத்தை முறித்து இரண்
டாவது மூன்றாவது பேரோடு சிநேகம் செய்வது, மிக
வும் கெட்ட வழக்கமும் நன்றி யற்றதுமானது. அவ்
விதம் செய்யக்கூடாது.

சிநேகிதரிடத்தில் பிரியமாயிருக்க வேண்டும், மே
லும் ஒருவர் மற்றவரோடு சங்கையுடன் சந்தோஷமா
யிருக்கவேண்டும்; இதனால் மனதிற்குத் தறிபாடும் ஜீவ
னத்திற்கு அலங்காரமும் இருக்கின்றன.

பத்தாவது இயல்.

பொறுமை நன்றி ஜீவனத்தின்
விபரத்தைப் பற்றி.

கடவுள் எதைத் தனக்கு அதுபவிக்கக் கொடுத்
திருக்கிறாரோ அதில் திருப்தியடையவேண்டும்; பொ
றுமை செய்யவேண்டும்.

மற்றப் பையன்களுடைய நல்ல வஸ்திரம், நகை
பையப் பார்த்து, தாய் தந்தையரிடத்தில் அப்படிப்பட்ட
வைதனக்கும் வேண்டி மென்று அழங்கூடாது. மே
லும் பெற்றோர்களினின்றும் நீங்கக்கூடாது.

தன்னிலும் கிரம்பத் தாழ்மைபாயும், எளியவரா
யும் இருப்பவரைப் பார்த்து, அவர்களிடத்தில் கிருபை
இசக்கம் வைக்கவேண்டும்.

எந்த நிலைமையில், கடவுள் நம்மை வைத்திருக்கி
ருரோ அதற்காக நன்றி பாராட்டவேண்டும்?

ஒவ்வொருவனும் கடவுளிடத்தில் “இறைவ! நீர்
எனக்கு எதை அனுபவிக்கக் கொடுத்தீரோ, அதை
நான் பொறுமையுடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவனா
யிருக்கிறேன். உம்முடைய உபகாரத்தை என்றும்
எதிர்பார்த்திருக்கிறேன்!” என்று நன்றி கூறிப் பிரார்த்
திக்க வேண்டும்.

கடவுளிடத்தில் நன்றி பாராட்டுவதைப்போலவே
உபகாரம் செய்துள்ள மனிதர்களிடத்தும் நன்றியறி
தல் உடையவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

தேகசௌக்கியத்தைக் கவனித்து, கொஞ்சம் ஸ்கம் அல்லது துன்பம் வந்தவிடமொன்றால், அது நீங்குவதற்காகக் கடவுளிடத்தில் பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளவேண்டும். கடவுளுடைய கிருபையில் உறுதி கொண்டு, அவர் சக்தியைப் பழிக்காது, மருத்துவஞ் செய்யும்பொழுதும், கடவுள் கிருபை செய்வார் என்றே பொறுமைபுடன் எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டும்.

‘அறஞ்செய விரும்பு’ ‘ஐயமிட்டுண்’ என்ற நீதி வாக்கியங்களுக்கு இயைபு, தன்னாலியன்ற அளவு மறையாமல் தருமம் செய்ய வேண்டும். ஏழைகளுக்குக் கொடுத்துத் தவறுதால், ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கெடுதி துன்பங்கள் நீங்கி விடுகின்றன.

தன்னால் பாடுக்காவது துன்பம் உண்டாகிவிடமொன்றால், அவரிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

யாராவது தனக்கு ஒரு தீங்கு செய்தால், அதை யானையைப் போல் ரூபகத்தில் வைத்திருந்து, சமயம் பார்த்துப் பதில் தீங்கு செய்யக் கருதக்கூடாது.

ஞாநி சீப்பாணிகளிடத்தில் கிருபை வைத்து, தன் சிலைமைக்குத் தக்கபடி உபகாரம் செய்யவேண்டும். பெரிய மனிதர்களுக்கு ஊழியம் மரியாதை செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான், நீ பெரியவனாகும்பொழுது மற்றவர்களும், உனக்கு ஊழியம், மரியாதை செய்வார்கள்.

யாராவது கொஞ்சம் லாபமுடையவரானால் அது விஷயத்தில் பொறுமை எரிச்சல்படக்கூடாது.

ஏழை, சக்தியற்றவர்களுக்கு யாராவது தீமை செய்யக்கண்டால், தன்னால் கூடுமான வரையில் அதனை விலக்கிக் காக்க முயலவேண்டும். இப்படிச் செய்வதில் மிகுந்த நன்மையுண்டு.

தன்னிடம் ஏதாவது கொஞ்சம் ஏற்று இறந்தவர்க்கு இல்லை பென்னாது இயன்ற அளவால் கெடுக்கவேண்டும். இயல்வது காக்கக்கூடாது.

எவரிடத்திலும், எப்பொருளையும் கேட்க எண்ணக்கூடாது. 'ஏற்பது இகழ்ச்சி' என்பதை ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும்.

தன்னுடைய பழம் பொருளைப் பறிநுடைய புதிய பொருளைப் பார்க்கிலும் சிறந்ததாகக் கருதவேண்டும்.

தன்னிடத்திலுள்ள பொருளில் நிறுப்தி யடைவதே சிறந்த செல்வம். இருப்பதைக் கொண்டு விருத்தி செய்யவேண்டும். ஊக்கமுடைமை ஆக்கத்திற் கழிகு என்பதைக் கைக்கொள்ளவேண்டும்.

பொறுமையில் நிரம்ப செளக்கியம் ஐஸ்வரியம், உண்டு. காலகேஷபம் பெரிய வாழ்வாயிருக்கிறது; மேலும், தாழ்மை மரியாதை உடையதாயிருக்கிறது.

முதற் பாகம் முற்றியது.

மேய்கண்டாள் பிரஸ், மதுரை.
